

افتاده بود با خبر شوند. اولین خبرنامه‌ی منتشر شده در ایران به حدود سده‌ی سوم میلادی در ایران باستان و عهد فرمانروایی بابک بانام «روزنامک» به نشر می‌رسد. این خبرنامه‌ی اخبار مربوط به دولت را منتشر می‌کرد، دست‌نویس بود و روی پوست نوشته می‌شد. بعدها با اختراع ماشین چاپ، روزنامه‌ای به نام «کاغذ اخبار» برای نخستین بار در زمان محمّدشاه قاجار به مدیرمسئولی محمّد صالح شیرازی انتشار پیدا کرد که آغاز فعالیت روزنامه‌ها و رونق شغل خبرنگاری امروزی شد. وقتی صحبت‌ها تمام شد و ما سؤالات خود را پرسیدیم، دیگر عصر شده بود و باید به خانه‌هایمان برمی‌گشتیم. ما از این بازدید مطالب مفید بسیاری یاد گرفتیم.

تا زمانی که افراد خبرنگار نشوند و با سختی‌های آن دست و پنجه نرم نکنند، کسی این شغل پر مشغله، سخت و کم‌درآمد را لمس نمی‌کند. ابزار خبرنگار خودکار و کاغذ با همین ضبط کوچک و تلفن همراه اوست اما همین ابزار کوچک موجب به وجود آمدن مقاله‌ای خبری یا گزارشی می‌شود که راهی را می‌سازد، مدرسه‌ای آباد می‌شود، حادثه‌ای بخیر می‌گذرد و بیماری سلامتی خود را به دست می‌آورد. باید بدانید پیشینه‌ی خبرنگاری به زمانی برمی‌گردد که خط اختراع شد. در این دوره، خبرها را روی پوست می‌نوشتند و آن‌ها را در چهارراه‌ها نصب می‌کردند تا مردم از رویدادهایی که اتفاق

افتاد روایع، شغلی پراز سختی و در بعضی‌جاها طاقت‌فرساست که اگر عشق به کار و علاقه‌مندی به مردم نبود، اصلاً ممکن بود به وجود نیاید. امروزه شغل خبرنگاری جزو شغل‌های پرخطر در دنیا به حساب می‌آید. خبرنگار نیازهای جامعه را درک می‌کند و برای انتشار آن، خود را مسئول می‌داند و چون چشم و گوش جامعه است، رابط بین مردم و مسئولان هم هست. خبرنگار نمی‌تواند بی‌تفاوت باشد. گزارشگران رادیو و تلویزیون، خبرنگاران خبرگزاری‌ها و سایت‌های خبری، روزنامه‌نگاران، دبیران، سردبیران و حتی عکاسان و تصویربرداران خبری، همگی، خبرنگار هستند. حرفه‌ی خبرنگاری هم شیرینی هم تلخی هم شوری دارد. یک خبرنگار جنگ با صحنه‌های خطرناک و سختی روبه‌رو می‌شود که باید آنچه می‌بینید را درست منتقل کند تا اثرگذار باشد.